

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE. — DOCTRINA. — JURISPRUDENȚĂ. — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, GEORGE MEITANI, G. G. DANIELOPOLU,
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

REVISTA APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an
la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. revista nu apare

GR. G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechiu 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

SUMAR:

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casație și justiție, secțiunea III*: Ministerul de finanțe cu Simion Eremia (Legea băuturilor spirtoase. — Contravențiune. — Recurs în casație. — Dreptul fiscoșului și al contravenientului).

Curtea de apel din Constanța: D. Sintescu cu Zinea Rădulescu și alții (Dezistare. — Acceptare. — Consimțământul ambelor părți).

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIUNEA III

Audiența dela 3 Februarie 1916

Președinta d-lui I. Duca, președinte

Ministerul de finanțe cu Simion Eremia

LEGEA BĂUTURILOR SPIRTOASE. — CONTRAVENȚIUNE. — RECURS ÎN CASAȚIE. — DREPTUL FISCOȘULUI ȘI AL CONTRAVENIENTULUI.

CONTRAVENȚIUNI PENALE. — MĂRTURISIREA PĂRĂTULUI. — OPOZABILITATE. — ART. 37 LEGEA BĂUTURILOR SPIRTOASE. — ART. 1204 C. CIV.

1° Legea băuturilor spirtoase, prin nici un text al ei, neridicând Statului dreptul de recurs în această materie, urmează că, pe temeiul pincipiului unei juste reciprocități între părțile litigante, pincipiu dela care legiuitorul nu a creat nici o derogare formală, Statul ca și contravenientul are dreptul de a face recurs în această materie.

2° Atunci când e vorba de contravențiuni penale, mărturisirea pârătușului nu este în pincipiu opozabilă celui ce a făcut-o, ea putând fi înlăturată și combătută prin orice altă dovadă, întrucât aplicațiunea art. 1204 c. civ. nu are loc în asemenea materie.

Așa fiind, cu drept cuvânt tribunalul a admis proba cu martori cerută de intimat.

No. 68. — Respins, ca neintemeiat, recursul făcut de Ministerul de finanțe, contra sentinței civile No. 277 din 1915, a tribunalului Buzău, sect. II, în proces cu Simion Eremia.

S'au ascultat: d-l avocat D. Moldoveanu, pentru intimat, în susținerea incidentului de inadmisibilitatea recursului; d-l avocat C. Marinescu, pentru recurent, în combaterea incidentului și desvoltarea motivului de casare.

Curtea deliberând,

Asupra incidentului ridicat de intimatul Simion Eremia, prin avocatul său, de a se respinge ca neadmisibil prezentul recurs făcut de Ministerul de finanțe, pe motiv că art. 37 din legea băuturilor spirtoase, care arată termenul de opoziție la tribunal și termenul de recurs în casație, vorbește numai de pârăt;

Având în vedere că, prin nici un text al ei, legea băuturilor spirtoase nu ridică Statului dreptul de recurs în această materie; că, pe temeiul pincipiului unei juste reciprocități între părțile litigante, pincipiu dela care legiuitorul nu a creiat nici o derogare formală în materia de față, trebuie a se recunoaște că Statul, ca și contravenientul, are dreptul de a face recurs în casație în această materie, în termenul prevăzut de art. 37 din legea băuturilor spirtoase;

Că, dar, incidentul ridicat de intimat este neintemeiat și trebuie să fie respins, declarându-se admisibil în pincipiu recursul de față făcut de Ministerul de finanțe.

Asupra motivului de casare:

«Omisiune esențială, nemotivare, violarea art. 1204 c. civ. și exces de putere, întrucât instanța de fond a lăsat la o parte mărturisirea făcută de Simion Eremia, în chiar

procesul-verbal, sub a sa semnătură, că a vândut țuică. Această mărturisire nu putea fi înlăturată cu ajutorul martorilor ascultați, ea trebuia să-și producă efectul».

Având în vedere că, intimatul în recurs, Simion Eremia, fiind pus în contravenție pentru faptul că a vândut țuică deși nu avea brevet decât pentru vin, tribunalul, în urma apelului său, făcut conform art. 37 din legea băuturilor spirtoase, în contra procesului-verbal de contravențiune, l-a apărât de amenda la care fusese condamnat, motivând că, din depunerile martorilor ascultați la tribunal, se constată că numitul nu a vândut țuică, ci numai vin;

Având în vedere că, dispozițiunile art. 37 din legea băuturilor spirtoase, din care reese că tribunalul, judecând ca instanță de apel, are a se conforma dreptului comun și că pârâtul poate invoca orice mijloc de dovadă pentru a stabili inexistența contravențiunii ce i-se impută;

Având în vedere că, atunci când e vorba de contravențiuni penale, mărturisirea pârâtului nu este în principiu opozabilă celui ce a făcut-o, ea putând fi înlăturată și combătută prin orice altă dovadă, întrucât aplicațiunea art. 1704 c. civ., n'are loc în asemenea materie;

Că, așa fiind, cu drept cuvânt tribunalul a admis proba cu martori cerută de intimatul Simion Eremia;

Că, dealtmintrelea, întrucât, prin sentința atacată cu recurs și din toate celelalte acte aflate în dosarul tribunalului, se constată că reprezentantul fiscoșului n'a invocat mărturisirea intimatului, și nici nu s'a opus la admiterea probei cu martori cerută de acesta pentru a stabili inexistența contravențiunii, tribunalul sprijinind în atare caz hotărîrea sa numai pe declarațiunile martorilor ascultați înaintea sa, n'a comis prin aceasta nici un exces de putere și nici o omisiune esențială sau nemotivare, cum se pretinde în motivul de recurs formulat;

Că, dar, recursul de față urmează a fi respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN CONSTANȚA

Audiența dela 17 Decembrie 1915

Președinta d-lui D. Istrate, președinte

D. Sintescu cu Zinca Rădulescu și alții

DEZISTARE.— ACCEPTARE.— CONSIMȚĂMÂNTUL AMBELOR PĂRȚI.— ART. 260 PR. CIV.

DEZISTARE.— CUM TREBUE FĂCUTĂ PENTRU A FI OBLIGATORIE PENTRU PĂRĂT.— ART. 260 PR. CIV.

CASARE.— EFECTELE CASĂREI.— INSTANȚĂ DE TRIMITERE. SUCCESIUNE.— RAPORT.— DOTĂ CONSTITUITĂ SUB CODUL CARAGEA.— ART. 1914 C. CIV.

PRESCRIPTIUNE.— DREPTUL COMUN.— PRESCRIPTIE EXCEPȚIONALĂ.— ART. 1890 ȘI 1895 C. CIV.

1° Dezistarea fiind un contract care, conform

legei, trebuie acceptată, are nevoie, pentru a fi eficace, de consimțământul ambelor părți, întrucât nu poate depinde numai de voința unui reclamant de a părăsi fără motiv o instanță și nici chiar o acțiune, când e constant că această renunțare acceptându-se de Curte, ar cauza un prejudiciu pentru intimati.

2° Pentru ca o dezistare să fie obligatorie pentru pârât, trebuie să fie făcută pur și simplu, adică fără rezervă, nici condițiune.

3° Deși efectul casării este de a pune pe părți în aceeași situație în care erau înaintea instanței a cărei decizie nu mai există și că apelantul poate să pue din nou în discuțiune tot ceea ce crede că este în interesul său, însă în ceea ce privește retragerea apelului, aceasta nu o poate face în mod valabil, fără consimțământul părții adverse.

4° Deși o dotă a fost constituită sub regimul codului Caragea, totuș, față cu dispozițiile categorice ale art. 1914 din codul civil, nu poate fi scutită de raport, întrucât fiica dotată înaintea codului civil, de voește să vină la succesiunea deschisă în urma promulgării, e datoare a raporta dota ce a primit.

5° În materie de prescripțiune, dreptul comun, consacrat de codul nostru civil, este prescripția de 30 de ani, iar prescripția pe care o prevede art. 1895 este excepțională, și deci urmează a fi limitată la cazul special prevăzut de acest text de lege, de unde rezultă că această prescripțiune nu poate fi aplicată universalităților de imobile, cum sunt ereditățile, ci numai unui imobil determinat.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Dimitrie Sintescu, prin petiția înregistrată la No. 12229 din 1903, în contra jurnalului tribunalului Ialomița, cu No. 6310 din 31 Octombrie 1903, apel dedus în judecata acestei Curți, în urma casării deciziunii cu No. 217 din 1906 a Curței de apel din București, secția III, de către Inalta Curte de casație și justiție, secțiuni-unite, prin deciziunea sa cu No. 5 din 1915¹⁾;

Având în vedere desbaterile orale cari au avut loc înaintea Curței, concluziunile scrise aflate la dosar, cum și actele prezentate de părți;

1) V. *Dreptul* din 1915, No. 25, p. 198.

Având în vedere că, din toate acestea, se constată, în fapt, următoarele: Incetând din viață, în anul 1867, Dimitrie Athanasie Cojocăreanu, a lăsat în urma sa trei copii legitimi: Iorgu Dumitrescu, Ion Dumitrescu și Zinca P. Rădulescu, iar ca avere moșia Sintești, o casă în București, în calea Moșilor, un bon rural în valoare de 35.000 lei vechi, cum și dota Zincăi Rădulescu, în valoare de 27.633 lei vechi și 20 parale. Toată această avere s'a stăpânit în parte de Iorgu Dumitrescu și de fiul său D. Sintescu, cum și de Zinca Rădulescu, până la anul 1865; când, la 8 Iulie acest an, Ion Dumitrescu, prin petițiunea adresată tribunalului Ialomița și înregistrată la No. 7280, chiamă înaintea acestei instanțe pe comoștenitorii săi Gheorghe Dumitrescu, ca frate al său, și pe Dimitrie Sintescu, apelantul de astăzi, fiul lui Gheorghe Dumitrescu, ca cumpărător al drepturilor succesoriale ale surorii sale, Zinca Rădulescu, în baza actului autentificat de tribunalul Ialomița la No. 183 din 1889 și transcris sub No. 115 din 1889, cerând să se împartă între ei trei averea succesorală rămasă pe urma defunctului Cojocăreanu, dimpreună cu veniturile acestei averi. Înaintea tribunalului Ialomița, Sintescu introduce o cerere reconvențională, prin care cere ca tribunalul, bazându-se pe un act de donațiune ce obținuse dela tatăl său Iorgu Dumitrescu și pe baza actului de cumpărarea drepturilor Zincăi Rădulescu, să-i recunoască dreptul de proprietar exclusiv asupra moșiei Sintești, invocând în favoarea sa acest act de danie, ca just titlu, și prescripția de 10 ani. Tribunalul Ialomița menține în instanță pe apelantul D. Sintescu, numai ca cesionar al drepturilor succesoriale ale Zincăi Rădulescu și în dispozitivul jurnalului cu No. 6310 din 1903, respinge cererea reconvențională a lui D. Sintescu, ca nefundată, menținând în masa succesorală moșia Sintești, ca făcând parte din cererea de împărțit rămasă pe urma defunctului Dimitrie Athanasie Cojocăreanu. În considerentele jurnalului însă, tribunalul argumentează că cererea lui D. Sintescu, de a se discuta cu ocaziunea împărțelii validitatea actului său de danie, este prematură, reeșind clar din aceste considerente că, după facerea împărțelii, să se nască un alt proces de revendicare, care va fi pornit de acei moștenitori cărora le va cădea în lotul lor porțiuni din moșia Sintești.

În contra acestei hotărâri a tribunalului Ialomița, Sintescu declară apel, care, judecându-se de Curtea de apel din București, secția III, această instanță, deși

ambele părți discută validitatea actului de danie invocată de D. Sintescu în sprijinul său, omite să se pronunțe asupra acestei discuțiuni și respinge apelul lui Dimitrie Sintescu, admitând cu totul motivele din jurnalul tribunalului atacat cu apel. Amândouă părțile declară recurs în casație în contra acestei deciziuni, pentru motivul că instanța de fond a omis a se pronunța asupra validității sau nevalidității actului de danie, invocată de Dimitrie Sintescu și combătută de intimati. Înalta Curte, după două divergențe, se pronunță în secțiuni-unite și casează deciziunea Curței de apel din București, secția III, socotind-o ca cum n'ar fi fost și fără putere și trimite afacerea a se judeca din nou de către această Curte.

Având în vedere că, în prim loc, apelantul D. Sintescu, invocând înaintea Curței dispozițiunile art. 317 pr. civilă, care spune ritos că se poate apela o hotărâre și în parte și să o execute sau să dea mulțumire pe altă parte; așa că, pe baza acestui principiu consacrat de acest text de lege, declară că se mulțumește pe soluțiunea dată de tribunal asupra validității actului său de danie, acceptând soluțiunea tribunalului, și că Curtea, ca instanță de apel, în urma acestei declarațiuni, numai este chemată să discute nimic asupra unui punct pe care dânsul, ca singură parte apelantă, înțelege să nu-l deducă în judecată;

Având în vedere că, această retragere de apel, pusă azi în discuția Curței sub altă formă, a fost tranșată de Curte în mod definitiv, prin jurnalul ce a pronunțat în ziua de 12 Noembrie 1915;

Având în vedere însă, că, pe lângă motivele din susmenționatul jurnal, se mai constată, cu privire la această chestiune, că Înalta Curte de casație a casat deciziunea Curței de apel din București, secția III, și după recursul făcut de intimatul Ion Dumitrescu, reprezentat azi prin soția sa Elena I. Dumitrescu, argumentând, în considerentele deciziunii ce a pronunțat, că nu se poate contesta interesul lui Ioan Dumitrescu la admiterea recursului său, deși el nu făcuse apel în contra jurnalului tribunalului Ialomița, în ipoteza când, după recursul lui D. Sintescu, s'ar casă deciziunea Curței de apel; căci recursul lui Ion Dumitrescu tinde a se stabili de această Curte că instanțele de fond, fără drept și prin exces de putere, au refuzat să discute, cu ocaziunea acțiunii de împărțeală, temeinicia cererii lui D. Sintescu și astfel să i se evite un nou proces după partagiu, cu privire la moșia Sintești;

așă că, în aceste condițiuni, interesul lui Ion Dumitrescu, care susține o teză de drept contrarie recurentului D. Sintescu, este în afară de orice îndoială;

Având în vedere că, deși intimatul Ion Dumitrescu n'a făcut apel în contra jurnalului tribunalului Ialomița, totuș această instanță fiind sesizată cu judecarea apelului lui Dumitru Sintescu și după recursul intimatului Ion Dumitrescu, după cum s'a arătat mai sus urmează că interesul său de a discuta în apel toate mijloacele sale de apărare împotriva apelantului, interes recunoscut și de Inalta Curte, este vădit, întrucât această instanță constată că apelantul, prin retragerea în mod condițional a apelului său, tinde a expune pe intimați la un nou proces pe cale de revendicare, acum după 20 ani de judecată, și această stare de lucruri este cu totul contrarie spiritului legii, care a căutat să curme cât mai repede litigiile dintre părți și să pue capăt neînțelegerilor cari dau naștere la litigii prin diferitele dispozițiuni ce a înserat în textele procedurii civile;

Având în vedere că, pe lângă acestea, în speța de față, la cererea apelantului de a-și retrage apelul, intimata Elena Ion Dumitrescu se opune, așă că, după cum rezultă în mod clar din dispozițiunile art. 260 pr. civ., în cazul când pârâțul se opune a se încheie procesul după cererea reclamantului, cererea aceasta nu se poate admite și judecata va continua;

Considerând că, este stabilit și de doctrină și de jurisprudență că, în teză generală, desistarea este un contract tare, conform legii, trebuie acceptată și ca ea să poată avea loc, să fie, cu alte cuvinte, eficace, are trebuință de consimțământul ambelor părți. Dealtfel, nu poate depinde numai de voința unui reclamant de a părăsi, fără motiv, o instanță și nici chiar o acțiune când e constatat, ca în speța de față, că această renunțare acceptându-se de Curte, ar cauză un prejudiciu pentru intimați;

Considerând că, în general, pentru ca o dezistare să fie obligatorie pentru pârât, ea trebuie să fie făcută pur și simplu, adică fără rezervă, nici condițiune; din acest principiu reese că dezistarea, ca să poată fi admisă, ea trebuie să dea satisfacție deplină și întregă părții adverse și în așă mod încât să nu mai fie expusă la noi dosbateri, după cum se urmărește în speță de către apelant;

Considerând că, pe lângă aceste motive, Curtea, ca instanță de fond, este în drept să aprecieze motivele

de echitate ce vin în favoarea intimatei și pe care motive urmează să se întemeeze pentru a respinge cererea apelantului, întrucât, din modul cum este formulată această cerere, nu rezultă o recunoaștere completă a drepturilor intimeților;

Considerând, dealtfel, că refuzul intimatei de a accepta renunțarea formulată de apelant, se întemeiază pe un scop legitim pentru conservarea unui interes real al său, interes ce i s'a recunoscut, după cum s'a mai spus, și de Inalta Curte, când i-a admis recursul;

Având în vedere susținerile apelantului D. Sintescu, că efectul casării este de a pune pe părți în aceeași situație în care erau la instanța a cărei deciziune s'a casat; că, decizia Curței de Apel București, s. III, nu mai există și că el poate să discute astăzi ceea ce găsește că este în interesul său, și că, după cum putea să abandoneze înaintea Curței de apel din București s. III motivul sus arătat, așă poate să-l abandoneze și azi;

Considerând că, în drept, este exactă această teorie și că apelantul, bazat pe acest principiu, poate să se apere cum crede necesar; însă, în ce privește retragerea ce susține că poate face în situația în care se găsește, față cu cele arătate mai sus, urmează să aibă și consimțământul părții adverse, ca să o poată face în mod valabil; or, acest consimțământ refuzându-i-se și instanța fiind legată prin apelul său, renunțarea aceasta nu își poate avea locul;

Considerând că, astfel fiind motivele invocate de Dim. Sintescu, că înaintea instanței de trimitere nu se poate discuta decât ceea ce voește și cum voește, nu pot fi admise de Curte, și ca atare, cererea sa de a-și retrage apelul urmează a fi respinsă;

Având în vedere, că în al doilea loc, apelantul D. Sintescu contestă filiațiunea lui Ioan Dumitrescu, susținând că Ioan Dumitrescu nu este fiu legitim al defunctului Dimitrie Ath. Cojocăreanu;

Considerând că, această chestiune este pe deplin tranșată prin jurnalul tribunalului Ialomița No. 4731 din 1903, care, nefiind apelat de D. Sintescu, constituie asupra acestui punct autoritate de lucru judecat, după cum se stabilește în mod definitiv și de către Inalta Curte de casațiune și justiție, în secțiuni-unite;

Considerând că alegațiunea lui D. Sintescu, că prin apelul făcut în contra jurnalului No. 6310 din 1903, implicit a făcut apel și în contra jurnalului cu No. 4731 din 1903, care stabilește filiațiunea lui I. Dumitrescu, este cu desăvârșire nintemeiat și nu se mai

poate deduce astăzi în judecata acestei Curți, întrucât tocmai acest fapt l'a judecat Inalta Curte și a decis că D. Sintescu trebuie să atace cu apel și acest jurnal, ceea ce nefăcând, chestiunea filiațiunii este rezolvată în mod definitiv;

Considerând că, pe lângă că există în această pricină autoritate de lucru judecat, după cum se arată mai sus, totuși Curtea, examinând și înscrisurile casnice aflate la dosar, recunoașterile la interogatoriu ale lui Iancu Dumitrescu, în care i se adresează acestuia «Nene Iancule» și semnează «al d-tale nepot», cum și conținutul petițiunii înregistrată la No. 7425 din 15 Iunie 1900, către greșierul tribunalului Ialomița, cu care propune martori cu ocaziunea expertizei ordonată de tribunal prin jurnalul No. 3558 din 1 Octombrie 1898, petițiune scrisă și subscrisă propriu de D. Sintescu și prin care declară: «în procesul dintre subsemnatul cu unchiul meu Ion Dumitrescu din Giurgiu, etc.», și-a făcut convingerea că Ion Dumitrescu este fiu legitim al lui Dim. Athanase Cojocăreanu și că, prin urmare, are vocațiune la moștenirea acestuia;

Considerând că, față de toate acestea, subsidiarul invocat de D. Sintescu și care constă în a i se admite martori spre a dovedi Curți că I. Dumitrescu nu e fiu legitim al lui Dimitrie Athanase Cojocăreanu, ci cu totul altă persoană străină, este nintemeiat și cătă a fi respins ca atare;

Având în vedere că, în alt loc, s'a discutat dota Zincai P. Rădulescu, care trebuie raportată la masa succesorală;

Având în vedere că, Sintescu se opune la evaluarea acestei dote, făcută de Zinca Rădulescu la interogatoriul ce i s'a luat, pe motivul că, pentru lucrurile dăruite pe lângă bani, nu există o evaluare, și că interogatoriul Zincai Rădulescu nu-i poate fi opozabil;

Considerând că, această dotă este în valoare de 27.633 lei vechi, și stabilirea acestei cifre rezultă pentru Curte din petițiunea de intentarea acțiunii de partaj, formulată de către Zinca Rădulescu, anterioră actului de cesiune intervenit între ea și D. Sintescu, prin care acțiune Zinca Rădulescu chemă înaintea tribunalului Ialomița pe frații săi Iorgu și Ion Dumitrescu, pentru a împărți averea defunctului lor părinte, Dimitrie Athanase Cojocăreanu, și prin care petițiune ea însăși recunoaște că dota ce a primit este de 27.633 lei vechi și 22 parale, și cere să se socotească la masa succesorală;

Considerând că, actul acesta face deplină dovadă Curței, întrucât Zinca Rădulescu, trebuind să raporteze această sumă, nu se poate admite că are vreun interes să o majoreze, ci din contra;

Că, dealtfel, din foaia dotală, aflată la dosar, se vede că Zinca Rădulescu a primit ca dotă, la căsătoria sa, suma de 8.000 lei vechi în numerar, iar restul până la totalul de 27.633 lei vechi și 22 parale, l-a primit în diferite obiecte, cari desigur au fost prețuite, după cum se vede în acțiunea Zincai Rădulescu, în care ea singură fixează evaluarea la suma de mai sus;

Considerând însă că, această sumă urmează să fie dedusă din cota parte succesorală a Zincai Rădulescu, de oarece prin actul de cesiune intervenit între ea și D. Sintescu, această cotă parte a fost grevată de această sarcină;

Considerând că, față cu dispozițiunile categorice ale art. 1914 din codul civil, deși această dotă a fost constituită sub regimul codului Caragea, totuși ea nu poate fi scutită de raport, întrucât fiica dotală înaintea promulgării codului civil, de voește să vină la o succesiune deschisă în urma promulgării codului, e obligată a raporta dota ce a primit;

Că, astfel fiind, Curtea menține în masa succesorală dota Zincai Rădulescu, în valoare de 27.633 lei vechi obligând pe apelantul D. Sintescu să raporteze această sumă;

Având în vedere că, în ce privește bonurile de 35 mii lei vechi, prevăzute în cererea de partaj, sumă ce se susține de intimată a fi menținută în masa succesorală;

Considerând că, singura dovadă ce se aduce înaintea Curței, în sprijinul susținerii intimaților despre existența acestei sumi de bani, ca făcând parte din masa succesorală, este inventariul succesiunii și răspunsul la interogatoriu al lui I. Dumitrescu;

Considerând că, atât din acest interogatoriu, cât și din inventar, rezultă că, în adevăr, aceste bonuri, în valoare de 35.000 lei vechi, au existat, însă acești bani s'au dat drept zestre de către Iorgu Dumitrescu soartei sale, la desfacerea căsătoriei, fiindcă la însurătoarea sa a rămas această zestre în fondul moșiei;

Considerând că, această mărturisire a lui Iorgu Dumitrescu, neputându-se scinda, conform principiilor de drept cari regulează această materie, urmează că ea să fie crezută în întregime, astfel cum a fost făcută și prin urmare, suma de 35.000 lei vechi, nefind stabilită

ca făcând parte din succesiunea defunctului Dimitrie Ath. Cojocăreanu, să fie scoasă din masa succesorală;

Având în vedere ultima chestiune dedusă în discuția Curței, și anume chestiunea veniturilor moșiei Sintești;

Având în vedere că, pentru a se putea calcula aceste venituri, trebuie să se stabilească, în principal, care este adevărata întindere a moșiei, cum și pe cât timp urmează să se restituie veniturile;

Considerând, de asemenea, că tot în această materie, pentru a se hotărî că D. Sintescu să poată fi obligat la restituirea lor, să se vadă dacă le-a perceput cu bună sau rea credință; or, spre a se putea judeca chestiunea bunei sau relei credințe, urmează implicit să se discute chestiunea de a se ști dacă D. Sintescu a avut vreodată un just titlu, care, unit cu faptul posesiunii, a prescripției de 10 ani, cum și cu buna credință, să-i stabilească calitatea de proprietar asupra moșiei Sintești;

Având în vedere că, titlu lui D. Sintescu, este un act de donațiune, autentificat de tribunalul Ilfov la No. 1408 din 1883 și netranscris decât după intențarea acțiunii de partagiu;

Considerând că Curtea, examinând acest act, constată că el nu poate duce la prescripția de 10 sau 20 ani, pentru că nu intră în cadrul art. 1895 din codul civil, el conținând o universalitate de bunuri, iar nu un nemșcător determinat, după cum cere acest text de lege;

Considerând că, în materie de prescripțiune, dreptul comun, consacrat de codul nostru civil, este prescripția de 30 ani, iar prescripția pe care o prevede art. 1895 este excepțională și deci ea urmează să fie limitată la cazul special prevăzut de acest text de lege; de unde rezultă că această prescripție nu se poate aplica universalităților de imobile, cum sunt ereditățile, ci numai unui imobil determinat; de altfel, aceasta rezultă clar din modul cum este redactat acest text, care se exprimă astfel: «Cel ce câștigă cu bună credință și printr'o justă cauză, un nemșcător determinat, etc.»;

Considerând că, astfel fiind, titlul de danie al lui D. Sintescu, din acest punct de vedere, nu întrunește condițiunile unui just titlu, cerute de lege;

Considerând că, pe lângă just titlu, se mai cere și buna credință, pentru ca cineva să poată prescrie;

Considerând că, examinând actele anterioare și posterioare actului de danie al lui D. Sintescu, Curtea

constată că Sintescu este de rea credință în această succesiune. În adevăr, din scrisorile adresate de el unchiului său Iancu Dumitrescu, la 1880 și 1887, reese în mod clar că apelantul știă că acesta este comștenitor al tatălui său Iorgu Dumitrescu, adică acela care i-a făcut donația.

Apoi, dela 31 Octombrie 1883 până la 8 Iulie 1896, data intentării acțiunii de partagiu, și mai înainte de această dată, posesiunea a fost întreruptă, prin faptul că la anul 1885, reclamantul Ion Dumitrescu a fost chemat în judecată de partagiu, ca comștenitor, alături de Gheorghe Dumitrescu, autorul apelantului;

Având în vedere și faptul că, la 6 Mai 1887, D. Sintescu, cumpărând drepturile succesoriale ale Zincăi Rădulescu, își ia prin act asupra sa răspunderea pentru caz de evicțiune, recunoscând prin acest act pe Zincă Rădulescu ca moștenitoare a defunctului Dimitrie Ath. Cojocăreanu, de unde rezultă pentru Curte prezumția că el aveă cunoștință și de procesul de partagiu intentat de Zincă Rădulescu și judecat la 1886;

Având în vedere și recunoașterea de către D. Sintescu a drepturilor lui Iancu Dumitrescu, prin contestația sa în procesul cu Dobre și Maria Ionescu;

Considerând că, din toate aceste acte, se dovedește, după cum s'a spus mai sus, reaua credință a lui D. Sintescu, atât înaintea, cât și în urma actului său de donațiune, așa că, ca consecință a acestei stabiliri, rezultă în mod implicit dreptul de proprietate al intimatei asupra unei treimi din averea defunctului Dimitrie Athanase Cojocăreanu;

Că, odată stabilit acest drept al intimatei, urmează să se fixeze și quantumul veniturilor moșiei Sintești pe diferite perioade;

(Urmează considerentele de fapt relative la fixarea moșiei succesoriale).

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier N. C. Penciulescu, admite. etc.

Semnați: D. Istrati, J. Hagiiescu-Miriște, N. C. Penciulescu.

Opiniune

Diferim de părerea onoratei majorități, numai asupra următoarelor puncte și pentru următoarele motive:

Apelantul D. Sintescu, declară în instanță că nu susține apelul său decât pe motiv că I. D. Dumitrescu nu este fiu legitim al defunctului D. Ath. Cojocăreanu; că, dota Zincăi Rădulescu nu e de 27.633 lei vechi, ci

de 8.000 lei vechi; că, din succesiune trebuie scăzută suma de 35.000 lei vechi în bonuri, și că urmează a se reduce valoarea fructelor moșiei Sintești; că, însă, nu mai invoacă alt motiv în apel și, în special, nu mai invoacă motivul invocat atât înaintea Curței de apel din București, sect. III, casată de Inalta Curte de casație, întemeiat pe dreptul de proprietar exclusiv asupra moșiei Sintești, pe baza unui act de danie, drept pe care l-a invocat în acțiunea sa incidentă, intitulată de el reconvențională, în acțiunea de partaj mulțumindu-se cu ce a hotărât tribunalul Ialomița, prin jurnalul apelat în această privință;

Că, însă, intimații se opun și cer a se discuta și acest drept invocat de Dumitru Sintescu înaintea primei instanțe, ca și înaintea Curței de apel din București, s. III, și înaintea Inaltei Curți de casație și, prin consecință, să se reformeze jurnalul apelat, respingându-se ca nefundată — nu ca prematură, cum hotărîse tribunalul — cererea lui D. Sintescu;

Considerând că, ar fi suficient a se constata că, dacă apelantul Dumitru Sintescu nu s'ar fi prezentat astăzi în instanță, consecința ar fi fost respingerea ca nesusținut a apelului său și, prin consecință menținerea în totul a jurnalului apelat — prin urmare și în ceea ce privește modul cum a fost rezolvată cererea reconvențională a lui Dumitru Sintescu — pentru a învedera că, dacă Dumitru Sintescu se prezintă și declară mulțumire pe jurnalul apelat în privința modului cum a rezolvat această cerere, Curtea nu poate da altă soluție decât să menție dispozițiunile aceluși jurnal relativ la această cerere;

Că, înaintea acestei Curți, ca Curte de trimitere, situațiunea părților este aceeași care eră când se găseau pentru prima oară înaintea Curței de apel din București, sect. III, și prin urmare părțile sunt libere să invoace orice motiv de apel și să renunțe la orice motiv ar fi invocat înaintea acelei instanțe, care este considerată ca și cum nici n'ar fi existat; că, întrucât D. Sintescu declară astăzi în instanță că nu mai susține motivul de apel întemeiat pe faptul că tribunalul a respins ca prematură acțiunea sa, de a se stabili în favoarea sa dreptul de exclusivă proprietate asupra moșiei Sintești, pe baza actului de donațiune și întrucât adversarii săi nu au apelat și deci față cu ei a rămas definitiv jurnalul apelat, acest motiv nu poate decât să fie respins ca nesusținut sau nemotivat, și să se menție jurnalul apelat, asupra acestui punct; nici într'un caz însă nu se mai poate reformă jurnalul apelat asupra acestui punct în favoarea intimaților și contra apelantului;

Că, într'adevăr, apelul este dreptul părții nemulțumite de a atacă hotărîrea unui tribunal, conform art. 316 pr. civ.;

Considerând că, întrucât o parte din proces poate fi nemulțumită numai pe o parte din hotărîrea primei instanțe, în acest caz apelul privește numai partea pentru care apelantul se declară nemulțumit, urmând ca pentru rest hotărîrea primei instanțe să fie menținută — *tantum apelantum, quantum devolutum* — și să se reformeze numai în punctele asupra cărora s'a declarat apel;

Că, de aici urmează că apelantul este stăpânul apelului său, ca orice reclamant al acțiunii sale, și prin urmare apelantul este în drept să renunțe la apelul său în totul sau numai la parte din motivele pe cari își întemeiă apelul său, după cum un reclamant poate renunța la întreaga sau la parte din capetele cererii sale, fără să poată să fie obligat a-și susține toate motivele de apel contra voinței sale, contra propriului interes al cărui este singur judecător;

Considerând că, dacă, conform art. 260 pr. civ., de-zistarea dela apel nu este admisibilă chiar când e făcută pur și simplu, dar nu e acceptată, aceasta nu atrage obligația apelantului de a-și susține apelul sau toate motivele de apel pe cari le-a invocat într'un moment dat, căci din același principiu enunțat mai sus rezultă că apelul nu poate profita decât aceluia care a uzat de el; că, în această privință, este indiferent dacă partea care nu a apelat, ar profita de apelul părții adverse, prin modificarea considerentelor sau a însuș dispozițivului în favoarea sa; că, prin urmare, în nici un caz instanța de apel nu poate proceda la judecarea unui motiv de apel pe care apelantul nu-l mai susține și care ar avea de rezultat modificarea hotărîrei primei instanțe în favoarea părților care nu au apelat și în defavoarea apelantului, căruia în acest caz i s'ar face situațiunea mai rea în urma propriului său apel;

Considerând că, acestei soluțiuni nu i se poate opune nici principiul că instanța odată legată, aparține ambelor părți, căci acest principiu își are aplicațiunea în sensul că partea care nu a apelat are a opune în apelul adversarului, toate mijloacele de apărare, pentru a termina instanța de apel prin respingerea apelului și menținerea hotărîrei apelate, pe care a dat mulțumire prin nefacerea apelului; că, nicidecum de a obține modificarea sentinței în favoarea sa, deși nu a apelat;

Văzând că, întrucât, în speță, numai D. Sintescu a apelat jurnalul tribunalului Ialomița și el singur s'a plâns că rău i s'a respins cererea de a se judecă odată cu acțiunea de partaj și dreptul său exclusiv asupra moșiei Sintești, urmează că astăzi poate să revie și să declare mulțumire pe hotărîrea apelată și asupra acestui punct apelat, și că în nici un caz asupra acestui punct nu se poate modifica hotărîrea apelată în favoarea intimaților și după cererea lor, pentru că ei nu

au atacat acea hotărâre cu apel și, prin urmare, are față de ei autoritate de lucru judecat;

Văzând că, după cum se arată în istoricul acestui proces, unul din intimații în apel, I. Dumitrescu, a declarat și el recurs în contra deciziunii Curței de apel din București, secția III, recurs de prevedere, după cum îl califică în instanță; că, Inalta Curte a admis și acest recurs;

Că, însă, împrejurarea că i s'a admis acest recurs nu-i dă și calitatea de apelant, singura care i-ar fi dat drept a cere reformarea în favoarea sa a jurnalului apelat;

Considerând că, dealtfel, aceasta rezultă din însăși considerentele pentru care Inalta Curte a admis recursul lui I. Dumitrescu. Intr'adevăr, din examinarea acestor considerente, rezultă că acest recurs a fost admis pentru ca în caz-când, după casare, s'ar admite a se discuta cererea reconvențională a lui D. Sintescu, cu ocazia partajului, I. Dumitrescu să se poată apăra contra drepturilor pretinse de D. Sintescu în această cerere de proprietar exclusiv asupra moșiei Sintești, putând invoca în acest caz titlurile sale de proprietate, etc., pe care le-a invocat și înaintea tribunalului Ialomița. Or, prin renunțarea lui D. Sintescu la apelul său în această cerere, nemai punându-se în discuție drepturile lui D. Sintescu, invocate prin cererea reconvențională, Curtea numai este pusă în situațiune de a se pronunța asupra acestor drepturi și deci nici I. Dumitrescu nu are pentru ce să le combată;

Considerând că, nu se poate invoca de intimați nici împrejurarea că acțiunea fiind în partaj, apelul lui Sintescu profită și celorlalți, de oarece acest motiv fusese invocat de D. Sintescu în cererea sa reconvențională, în care invocă dreptul de proprietar exclusiv asupra moșiei Sintești, deci figură în acest proces, în această chestiune, ca un terțiu deținător, străin de succesiune; că, asupra moșiei Sintești, apelantul invoacă drepturi cu totul contrarii celorlalți coerezi și, prin urmare, nici din acest punct de vedere apelul său nu poate profita și celorlalte părți din proces;

Văzând că, din examinarea actelor aflate la dosar, fiind constant că D. Sintescu a fost chemat în judecată numai ca cumpărător al unor părți din drepturile sucesorale ale Zincăi Rădulescu; că, procesul, astfel cum este hotărât, are de obiect formarea masei de împărțit; că, în acest proces, D. Sintescu nu a fost chemat ca deținător al moșiei Sintești și prin jurnalul apelant n'a fost obligat a restitui fructele ce a perceput dela moșia Sintești, ca deținător al ei, urmează că nu este loc a se discuta drepturile lui Sintescu asupra acelor fructe și obligațiunea sa de a le plăti celor-

lalți coerezi, și prin urmare buna sau reaua credință cu care le-a perceput și nici drepturile sale de proprietar exclusiv asupra acelei moșii, întrucât și sentința apelantă a rezervat aceste chestiuni, și atâta timp cât el însăși nu invoacă acele drepturi așa cum face astăzi în instanță; că, dacă consecința ar putea fi ca să se judece aceste chestiuni, intentându-se noi procese — aceasta nu se poate îndrepta acum — și cauza este neglijența sau neprevăderea reclamanților, cari nu au cerut prin acțiunea de față să se lichideze aceste drepturi, cu ocaziunea acestui proces, nici nu au apelat jurnalul tribunalului Ialomița și Curtea nu poate împlini dela sine ceea ce reclamanții au omis să facă;

Văzând că, astfel fiind, suntem de părere că jurnalul apelant trebuie menținut în ceea ce privește considerentele și dispozitivul relativ la cererea lui D. Sintescu, de a i se stabili dreptul de proprietate exclusivă asupra moșiei Sintești, pe baza actului de donațiune, și a nu se lua în cercetare motivul invocat de D. Sintescu înaintea Curței de Apel, s. III, a cărei deciziune s'a casat, întrucât nu-l mai invoacă înaintea acestei Curți.

In ce privește cheltuelile de judecată:

Văzând că apelul lui D. Sintescu este admis pentru toate motivele invocate de el în apel;

Că, singurul punct din sentința apelantă, reformat prin deciziunea de față, după cererea intimaților, deși aceștia nu au apelat, este acela de a se respinge ca nefundată — în loc de prematură — cum hotărâse prima instanță, cererea incidentă introdusă de D. Sintescu, prin care acesta cere a se constată că moșia Sintești este proprietatea sa exclusivă și deci a se scoate din masa de împărțit, cerere însă pe care Sintescu nu a mai menținut-o în apel;

Că, dacă, din această cauză, intimații sunt considerați ca parte câștigătoare, nu este însă mai puțin adevărat că și Sintescu este parte câștigătoare, pentru toate motivele invocate și rezolvate în favoarea sa de Curte;

Că, prin urmare, conform art. 140 și 146 pr. civ. intimații în apel trebuie să fie obligați să-i plătească lui D. Sintescu cheltueli de judecată, justificate pe deplin, tot așa cum le justifică și intimații, cu timbrele și taxele de portărei, cu actele dela dosar și apreciind cheltuelile cu avocați și de transport, etc. A înlătură aceste probe, care sunt la dosar și a respinge cererea de cheltueli ca nejustificate, este o omisiune esențială și o violare a dispozițiilor art. 140 și 146 pr. civ. — Iar în ce privește celelalte motive, ne unim cu părerea majorității. —

Semnat, G. L. Dimitriu.